

CULTUUR

The Liberators: de stem van een generatie Maastrichtenaren

28 maart 2016 14:55

Laatste update: 28-03-2016 15:40

Door **Redactie**

Deel dit

Fotoserie >

Foto: Jeannine Olivier

Wat is dat toch, dat The Liberators altijd al zo'n enorme aantrekkingskracht hebben gehad. Buiten het feit natuurlijk dat ze een keistrakke rock&roll band waren. Hun concerten in de jaren tachtig zorgden altijd weer voor een ware stormloop van liefhebbers. En ook afgelopen weekend was D'n Hiemel afgeladen vol. Net als destijds de Charlemagne of noem maar op. En het zijn niet uitsluitend fans van hun muziek waarop die aantrekkingskracht van toepassing is. Neen, de ware en onderliggende kracht van de Liberators schuilt ergens anders in. Dat was vroeger al zo en dat bleek nog steeds zo te zijn.

De bekendmaking van hun reunieconcert zoefde direct rond door Maastricht. Het zorgde voor een golf van opwinding. Overal werd erover gesproken. Wat is dat toch met die Liberators? Is het hun bravoure? Hun persoonlijkheden? Hun ruige imago? Hun dampende muziek? Na bijna 25 jaar niet meer samen op het podium te hebben gestaan, was daar plotseling een antwoord: de Liberators dragen een gevoel uit. Een gevoel dat ze delen met hun publiek. Dat is de essentie van een muzikant. Een gevoel overbrengen op een publiek. En dat gevoel heeft te maken met onafhankelijkheid, eigengereidheid, vrijheidsdrang, doen wat je wilt.

Generatie

De Liberators verwoordden de stem van een generatie Maastrichtenaren. Een generatie die opgroeide in de late jaren zeventig en begin jaren tachtig. Een generatie die zijn kindertijd beleefde in een traditionele en beschermende omgeving, maar in de pubertijd terecht kwam in een maatschappij die voorgoed veranderd was door de protestgeneratie van de jaren zestig. Jongeren die als eerste generatie de expliciete vrijheid kregen om er een eigen jeugdcultuur op na te houden. En dat deden ze volop. Er werd geëxperimenteerd met muziekgenres, mode, brommers, drugs en drank.

Maar ook een generatie zonder veel ideologie. De samenleving waarmee ze geconfronteerd werd zag er ook steeds minder fraai uit. Economische crisis, Koude Oorlog, nucleaire dreiging. Een generatie die moest leren knokken voor een plek in de maatschappij. En een generatie waar het met velen misliep. De wereld was eind jaren zeventig veel groter geworden, dreigender, abstracter. Je moest voor jezelf opkomen en zelf je weg in het leven zoeken. Alle traditionele waarden waren verdwenen. Zoek het lekker zelf uit was het adagium. Dat gold in het bijzonder voor de arbeidersjeugd. In theorie kregen ze alle kansen, in de praktijk was er niemand die hen de weg wees.

Koestraat

Niet geheel toevallig waren de fans van de Liberators over het algemeen afkomstig uit de voormalige arbeiderswijken in Maastricht. Mariaberg, Blauw Dorp, Wittevrouwenveld, Pottenberg, Heugemerveld. Jeugd uit St.Pieter of het Villapark was zwaar ondervetegenwoordigd, op enkele artistiekelingen na. Liberatorfans waren van het ruigere soort mens. Wars van conventies. Bindende factoren: de Koestraat, Club69, de Brök, Brokamp, Brussels Lof, Au Lait...En drugs en drank.

© Jeannine Olivier

© Jeannine Olivier

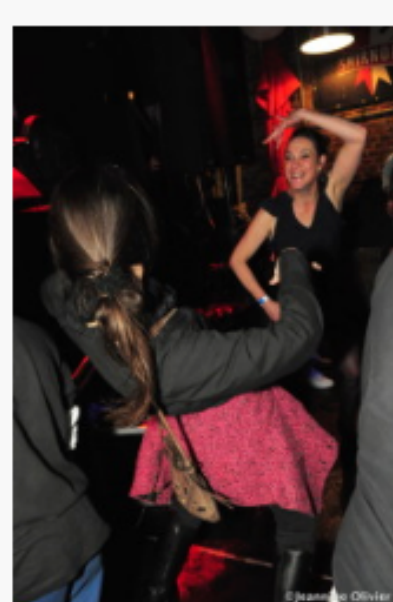

© Jeannine Olivier

En toen stonden ze daar weer. Na bijna 25 jaar. Al die fans. Massaafgekomen op het benefietconcert ter ere van de overleden zanger Wouter Post. De meesten aangevreten door de tand des tijds. Zowel fysiek als geestelijk. Maar toch: een generatie die weigert oud te worden. Still alive and kickin'. Natuurlijk was het een reünie. De meest gebruikte zinnen tijdens de avond: 'hoe gaat het met je?' en 'dat is lang geleden'. Maar bij een reunieconcert gaat het vaak om het feest der herkenning. Dit keer echter niet. Daar zijn de Liberators niet voor. Al bij de eerste klanken van Lucas Vroemen, Sjang Coenen en Frans Piepenbrock werd dat duidelijk. Bijgestaan door zanger Maurice Peters en bluesharpspeelster Sannie Janssen pakte de band in De Hiemel gewoon de draad van 25 jaar geleden weer op. Geen sentimenteel gedoe. Gewoon lekker rocken. Dat was de kracht van Maastrichts beste band ooit. En die kracht bleken ze niet te hebben verloren. Het gevoel sloeg meteen weer over op het publiek. De zweterige en dampende sfeer van de Charlemagne hing opnieuw in de lucht. Hun muziek gaf en geeft nog steeds energie. Wat dat betreft is de naam zeer toepasselijk. De bevrijders van een generatie Maastrichtenaren. Sla je met vallen en opstaan door het leven heen. Succes of tegenslag, wat doet het ertoe. Als de Liberators optreden is het 'volle petai'. Het feest dat leven heet gaat door. Ondanks alles. Dat gevoel. Dat delen ze met hun publiek. De toekomst heeft deze generatie nog niet ingehaald...

© Jeannine Olivier

© Jeannine Olivier

Let's Ball Tonight! was een viering. Een viering van de man die er niet bij kon zijn, maar wiens aanwezigheid als vanzelfsprekend werd ervaren. Eigenlijk miste niemand Wouter Post, juist omdat hij er lijfelijk niet bij was, was zijn aanwezigheid des te meer voelbaar. In de muziek. In de atmosfeer. In de gedachten van het publiek. Neen, Wouter Post was er gewoon. Terwijl zijn Liberators De Hiemel op z'n kop zetten, droeg hij zijn steentje bij in zijn eigen hemel. Let's Ball Tonight!... een ode aan de man die Maastricht de blues leerde kennen...

door Peter Kroon

foto's: Jeannine Olivier